

1. Honzík a Zrzek

Pátáci se hrnuli do šatny jako velká voda. Honzík se dral dopředu, i když obvykle bývalo jeho místo až na konci davu. Dnes nebral ohledy na druhé, potřeboval být doma co nejrychleji a to mu za pár nadávek a šťouchanců od spolužáků stálo.

„Co tak zíráš, Melíšku?“ obořila se na Honzíka spolužačka Kristýnka, když si všimla jeho upřeného pohledu. Strhla svetřík z věšáku, pohodila zrzavým copem a s rukou v bok čekala na odpověď.

„Nezírám,“ odbyl ji ledabyle Honza a dělal, že je nanejvýš zaujatý zavazováním své boty. Jak spěchal, neustále se mu rozvažovala. Přece teď Kristýně nebude složitě vykládat, že nekoukal na ni, ale na její vlasy, protože mu připomněly Zrzka, kterého se nemohl dočkat. Než by to vysvětlil a ona pochopila... určitě by měla tisíc otázek. Už se nepotřeboval nechat zdržovat. Zmizel dřív, než stačila cokoliv namítnout. Řítil se školní chodbou s batohem hozeným přes rameno a nedbale oblečená mikina za ním poletovala jako plachta za lodí.

Před schody mírně přibrzdil, měl strach, aby dokonale vybral zatáčku a nesvalil se dolů. Navíc u zábradlí zahlédl výtvarkářku, nesla náruč obrázků určených na nástěnku. Báł se, že ho bude vychovávat a krotit. A nemýlil se.

„Co jančíš, Honzo?“ zakroutila učitelka hlavou a kousek ustoupila, aby ji jindy tak mírný a tichý kluk neporazil.

Šikovně se kolem ní prosmýknul a šibalsky provinilým pohledem žádal o prominutí.

„Hoří snad někde?“ volala za ním udiveně.

„Nehoří, ale přijede děda a pojedeme spolu pro štěně,“ vykřikl Honzík, a když viděl, že se uča ani trochu nezlobí, zase přidal. Přeskočil poslední dva schody a už sahal po klíce od vchodových dveří.

„Aha, tak to chápu,“ usmála se učitelka. Rozuměla chlapcovu přání víc než kdokoli jiný, protože sama si psa také moc přála, ale neměla na něj čas ani místo.

Honzík to měl jednodušší. Děda už byl v důchodu a žil na vesnici v domku se zahradou. Navíc se s ním dalo domluvit úplně na všem. Na příchod nového člena rodiny se spolu pořádně připravili. Přes zimu udělali zateplenou boudu s výklopnou střechou, začátkem března pak vybetonovali a oplotili výběh. Potom dlouho a pečlivě pročítali chovatelské příručky a hledali vhodné plemeno, které jim bude vyhovovat. Nakonec vybrali irského setra – hlavně kvůli jeho přátelské povaze. Pro dědu hrálo roli i to, že setr je dobře cvičitelný. O neposlušného psa nestál.

Když se jeli poprvé podívat na štěňata k chovatelce Svozilové, přibátolil se k nim z hnědozlatého chumlu nejsilnější pejsek. Štěňátko byla ještě tak malinká, že se sotva držela na nohách. Pejška i krátká cesta k Honzíkovi úplně vysílila, okamžitě si položil hlavíčku na jeho nárt a odpočíval.

Honzík ho zvedl do výšky a přitiskl si ho k tváři. Pod nosem ho zalechtaly jemné chloupky. „Ten bude náš, vid’?“ otočil se na dědu.

Dědeček přitakal: „To víš, že bude.“ A obě mláďata – svého vnuka i štěně – přitom pohladil.

„Vidíš, takhle to má být. Každé štěně si má vybrat pána samo,“ poučila chlapce paní Svozilová. Stála opodál a pozorně sledovala jejich seznamování. Dávala si pozor na lidi, kterým prodáva-

la štěňata ze svého chovu. Nové majitele pro své pejsky pečlivě vybírala. Chtěla zabránit tomu, aby se dostali do špatných rukou. Ale to u Melíškových nehrozilo, moc se jí líbili. Byli pro Zrzka jako stvoření.

Dědeček se pak s paní Svozilovou domluvil na termínu, kdy bude Zrzek dost velký na to, aby mohl být odstaven od své mámy.

A ten den byl právě dnes! Pro Honzika to byl nejskvělejší den z celého roku. Lepší než prázdniny, úžasnější než Vánoce i narozeniny dohromady. Proto tolik pospíchal, to těšení už se nedalo vydržet. Doma rozrazil dveře. Čekal, že uslyší z kuchyně mamku, jak si s dědou povídají, a vzduchem bude vonět čerstvá káva. Chystal se skočit dědovi rovnou do náruče.

Ale něco bylo jinak, než si představoval. Bytem se neslo zvláštní ticho. Così bylo špatně.

Honzík zpomalil pohyby a opatrně nakoukl do kuchyně.

Maminka seděla nehybně u stolu, ruce složené v klíně a prázdňým pohledem hleděla skrz okno. Honzíkovi připadalo, že má zarudlé oči.

Pak se pomalu otočila, vstala a beze slova ho sevřela v zoufalém objetí, které skoro dusilo.

„Mami?“ zašeptal Honzík zmateně. „Co se ti stalo?“

„Dědeček,“ vzlykla maminka. „Měl nehodu. Porazilo ho auto, když přecházel cestu. Je v nemocnici a není na tom moc dobře.“

Honzík začal rychle mrkat, aby zahnal slzy. „A co Zrzek?“ zeptal se přiškrceně.

„Je mi to moc líto, ale teď to nepůjde,“ zavrtěla maminka hlavou.

Honzík se vyprostil z maminčiny náruče a běžel do svého pokoje. Skočil na postel, objal polštář a hlasitě se rozplakal. Pro dě-

dečka, pro Zrzka i pro celý tenhle mizerný den, který měl být původně tím nejlepším z celého roku.

2. Honzíkovo trápení

Kristýnka se naklonila přes uličku k Honzíkovi a zaťukala mu na lavici.

„Slyšíš?“

„Co-o?“ vytrhnul se Honza ze zamyšlení a přestal pozorovat dešťové kapky stékající po skle.

„Říkám ti, že už máme mít spočítané čtyři příklady a tys ještě ani nezačal.“

Chtěl jí říct, že mu to je úplně jedno, ale místo toho ji ostře usadil: „Víš co? Hleď si svýho!“

„To víš, že budu,“ urazila se Týna a pošeptala Haničce, že je Honza naprosto nemožnej.

Slyšel to a chtěl jí to pořádně osladit. Popadl gumu, která byla první po ruce, a mrštil s ní směrem k vedlejší lavici. Týna se hbitě vyhnula, ale shodila přitom penál, jehož obsah se rozlétl všemi směry.

Honza by ji s velkou chutí ještě rád vytahal za její zrzavý cop, jenže to už si jich všimla učitelka Burešová.

„Copak to tam vyvádíte?“ vyskočila od stolu.

„Spadl mi penál,“ řekla Kristýnka. Otráveně si sbírala svoje věci a urovnávala je zpátky.

Ostrými pohledy přitom Honzu krájela na kousky.

Honzík nestihl ani ocenit, že nežalovala, protože učitelka se nebezpečně přiblížila k jeho lavici. Zaujal obrannou pozici. Prázdný sešit zakryl složeným předloktím, které zatížil vlastní hlavou. Snad si nevšimne, že ještě nenapsal ani čárku.

Jenže ona si všimla! Opatrně vysvobodila sešit ze zajetí jeho rukou a udiveně hleděla na čisté řádky.

Čekal, že mu začne nadávat, ale Burešová ho jen pohladila po vlasech a povzdechla si:

„Vždyť ty nemáš hotová ještě ani cvičení, která jsme dělali včera.“

Pátravě chlapce pozorovala a přitom ho nepřestávala bezděčně hladit.

„Víš co? Vzkaž mamince, ať se za mnou zítra po vyučování zastaví,“ řekla nakonec a odešla i s Honzíkovým sešitem ke svému stolu.

Honzík jen nenápadně přikývnul, ale hlavu už nechal ležet na předloktí. Byla to příjemná poloha, a navíc působil dojmem, že mu není dobře, a nikdo ho pak neotravoval.

*

„Dobrý den, smím dál?“ nakoukla Honzíkova maminka do prázdné třídy.

„Dobrý den. Samozřejmě, jsem ráda, že jste si udělala čas, paní Melíšková,“ vyskočila učitelka Burešová od stolu a ukazovala na místo v první lavici. „Posaďte se, prosím.“

„Děkuji,“ špitla paní Melíšková nesměle, prošla třídou a s obavami usedla.

„Pozvala jsem vás kvůli Honzíkovi. Nevím, co se s ním děje,

ale chová se teď úplně jinak než dřív. Je roztěkaný, nesoustředěný a mrzutý. Nepracuje a zapomíná úkoly. Děti se buď straní, nebo se s nimi hádá kvůli maličkostem...“ spustila okamžitě učitelka.

„Netušila jsem...“ paní Melíšková byla zaskočená a těžko hledala slova.

„Přitom býval tak hodný a milý, v hodinách stíhal zadanou práci, úkoly zapomínal jen výjimečně. S dětmi vycházel bez problémů,“ upřesňovala učitelka a čekala na reakci.

„Víte, můj otec měl nehodu,“ vysvětlovala tiše paní Melíšková a odkašlala si, aby uvolnila knedlík, který se jí udělal v krku. „Leží v nemocnici a bojuje o život. Honzík je na dědovi hodně závislý a těžce to nese. A navíc se k tomu všemu přidalo to štěně.“

„Jaké štěně?“ nerozuměla učitelka.

„Děda slíbil Honzíkovi pejska. Honzík se na Zrzka moc těšil, ale teď ho mít prostě nemůžeme. Nezvládla bych to,“ povzdechla si paní Melíšková a znovu zakašlala.

„Aha,“ pronesla učitelka chápavě. „Budeme muset Honzu nějak motivovat, aby ho začalo zase něco bavit.“

„Mějte s ním zatím trpělivost, pokusím se to nějak vyřešit,“ poprosila učitelku paní Melíšková.

„Musí pro něj být hrozně těžké vyrovnat se s nečekaným zraněním vašeho otce. Možná by bylo dobré pro něj vymyslet nějaké překvapení. Aby se měl zase na co těšit a vzpamatoval se,“ navrhovala třídní Burešová.

„Budu nad tím přemýšlet,“ slíbila paní Melíšková.

Ale jak velké překvapení by to muselo být, aby to Honzíkovi nahradilo prázdniny s dědou a s vytouženým psem?

To by se snad musel stát zázrak!